

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে যিমান পিতাক স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিবা সিমান আশীৰ্বাদ পাবা, পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব"

প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলক কোনটো ধৰ্মত টিকি থকাৰ মত দিয়ে?

উত্তৰ: পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোক নিজৰ বিচিত্ৰতাৰ ধৰ্মত টিকি থাকা, চিত্ৰৰ ধৰ্মত নহয়। যেনেকৈ পিতা বিদেশী, বিচিত্ৰ তেনেকৈ সন্তানসকলো বিচিত্ৰ আকৌ ইয়ালৈ চিত্ৰ (শৰীৰ)ত আহে। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক কয় – সন্তানসকল, বিচিত্ৰ হোৱা আৰু নিজৰ স্বধৰ্মত টিকা। দেহ-অভিমানত নাহিবা।

প্ৰশ্ন: ভগৱানো নাটক অনুসৰি কোনটো কথাৰ বাবে বান্ধ খাই আছে?

উত্তৰ: নাটক অনুসৰি সন্তানসকলক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিবলৈ ভগৱানো বান্ধ খাই আছে। তেওঁ পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আহিবলৈ লাগে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায় – যেতিয়া ওঁম শান্তি বুলি কোৱা হয় তেতিয়া আত্মাৰ নিজৰ স্বধৰ্মৰ পৰিচয় দিয়া হয়। সেয়েহে পিতাও স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে স্মৃতিলৈ আহে কিয়নো প্ৰত্যেক মনুষ্যই ভগৱানকে স্মৰণ কৰে। কেৱল ভগৱানৰ পূৰা পৰিচয় নাই। ভগৱান নিজৰ আৰু আত্মাৰ পৰিচয় দিবলৈকে আহে। পতিত-পাৱন বুলি ভগৱানকে কোৱা হয়। পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিবলৈ ভগৱানো নাটক অনুসৰি বান্ধ খাই আছে। তেৱোঁ পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আহিব লাগে। সংগমযুগৰ বুজনিও দিয়ে। পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ মাজৰ সময়খিনিতে পিতা আহে। পুৰণি সৃষ্টিক মৃত্যুলোক, নতুন সৃষ্টিক অমৰলোক বুলি কোৱা হয়। এয়াও তোমালোকে বুজিছা, মৃত্যুলোকত আয়ুস কম হয়। অকাল মৃত্যু হৈ থাকে। সেয়া আকৌ হৈছে অমৰলোক, য'ত অকালমৃত্যু নহয় কিয়নো পবিত্ৰ হয়। অপবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা ব্যভিচাৰী হয় আৰু আয়ুসো কম হয়। বলো কম হৈ যায়। সত্যযুগত পবিত্ৰ হোৱা বাবে অব্যভিচাৰী হয়। বলো বেছি থাকে। বল অবিহনে ৰাজ্য কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিলে? নিশ্চয় তেওঁলোকে পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ লৈছে। পিতা হৈছে সৰ্বশক্তিমান। আশীৰ্বাদ কেনেকৈ লৈছে? পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। গতিকে যিসকলে বেছি স্মৰণ কৰিছে তেওঁলোকেহে আশীৰ্বাদ লৈছে। আশীৰ্বাদ কোনো খুজি লোৱা বস্তু নহয়। এয়াতো হৈছে মেহনত কৰিবলগীয়া বস্তু। যিমান বেছি স্মৰণ কৰিবা সিমান বেছি আশীৰ্বাদ পাবা অৰ্থাৎ উচ্চ পদ পাবা। স্মৰণেই যদি নকৰা তেন্তে আশীৰ্বাদো নাপাবা। লৌকিক পিতাই সন্তানসকলক কেতিয়াও এনেকৈ নকয় যে মোক স্মৰণ কৰা। তেওঁলোকে সৰুকালৰ পৰা নিজে নিজে মম্মা-বাবা বুলি কৈ থাকে। কৰ্মেন্দ্ৰিয় অপৈণত হৈ থাকে, ডাঙৰ সন্তানসকলে কেতিয়াও এনেকৈ বাবা-বাবা, মম্মা-মম্মা বুলি নকয়। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকে – এয়া আমাৰ মা-পিতা হয়, যাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। কোৱা অথবা স্মৰণ কৰাৰ কথা নাথাকে। ইয়াতেতো পিতাই কয় - মোক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। হৃদৰ সম্বন্ধ এৰি এতিয়া বেহৃদৰ সম্বন্ধক স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলো মনুষ্যই বিচাৰে আমাৰ গতি হওক। গতি বুলি কোৱা হয় মুক্তিধামক। তাৰ পৰা পুনৰ সুখধামলৈ অহাটোকে সংগতি বুলি কোৱা হয়। যিয়ে প্ৰথমে আহিব তেওঁ নিশ্চয় সুখেই পাব। পিতা সুখৰ বাবেই আহে। নিশ্চয় কিবা কথা কঠিন হয় সেইবাবে ইয়াক উচ্চ পদা বুলি কোৱা হয়। যিমান উচ্চ পদা সিমান কঠিনো হ'ব। সকলোৱেতো পাছ কৰিব নোৱাৰে। ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ পৰীক্ষাত বহুত কম শিক্ষাৰ্থীয়ে পাছ কৰে কিয়নো ডাঙৰ পৰীক্ষাত পাছ কৰিলে চৰকাৰে বেতন (চাকৰি)ও বহুত দিব লাগিব নহয় জানো। কিছুমান শিক্ষাৰ্থীয়ে ডাঙৰ পৰীক্ষা পাছ কৰিও এনেয়ে বহি থাকে। চৰকাৰৰ ওচৰত ইমান পইচা নাই যে বেছি বেতন দিব। ইয়াতেতো পিতাই কয় – যিমান উচ্চ পদা সিমান উচ্চ পদ পাবা। এনেকুৱাও নহয় সকলোৱে ৰজা বা ধনৱান হ'ব। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে পঢ়াৰ ওপৰত। ভক্তিক পঢ়া বুলি কোৱা নহয়। এয়া হ'ল আত্মিক জ্ঞান যি আত্মাৰ পিতাই পঢ়ায়। কিমান উচ্চ পঢ়া। সন্তানসকলে কঠিন পায় কিয়নো পিতাক স্মৰণ নকৰে সেয়েহে চৰিত্ৰও শুধৰণি নহয়। যিয়ে ভালকৈ স্মৰণ কৰে তেওঁলোকৰ চৰিত্ৰও ভাল হৈ গৈ থাকে। বহুত মিঠা সেৱাধাৰী হৈ গৈ থাকে। চৰিত্ৰ ভাল নহ'লে তেতিয়া কাৰো পছন্দও নহয়। যিসকলে পাছ নকৰে তেওঁলোকৰ নিশ্চয় চৰিত্ৰত দোষ আছে। শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চৰিত্ৰ বহুত ভাল আছিল। ৰামক দুই কলা কম বুলি কোৱা হ'ব। ৰাৱণ ৰাজ্যত ভাৰত অসত্য খণ্ড হৈ পৰে। সত্য খণ্ডতো অলপো অসত্য থাকিব নোৱাৰে। ৰাৱণ ৰাজ্যত হৈছে অসত্যই অসত্য। অসত্য মনুষ্যক দৈৱী গুণধাৰী বুলি ক'ব নোৱাৰি। এয়া হ'ল বেহৃদৰ কথা। এতিয়া পিতাই কয় – এনেকুৱা অসত্য কথা কাৰো পৰা নুশুনিবা আৰু নিজেও নুশুনাবা। এজন ঈশ্বৰৰ মতকে লীগেল (বিধিসম্মত) মত বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যমতক ইলীগেল (বেআইনী) মত বুলি কোৱা হয়। বিধিসম্মত মতৰ দ্বাৰা তোমালোক উচ্চ হোৱা। কিন্তু সকলোৱে চলিব নোৱাৰে সেয়েহে বেআইনী হৈ পৰে। কোনোৱে পিতাৰ আগত প্ৰতিজ্ঞাও কৰে – বাবা ইমান বয়সলৈ আমি বেআইনী কাম কৰিলো,

এতিয়া নকৰো। সকলোতকৈ বেআইনী কাম হ'ল বিকাৰৰ ভূত। দেহ-অভিমানৰ ভূততো সকলোৰে আছে। মায়াবী পুৰুষৰ দেহ-অভিमानেই থাকে। পিতাতো হয়েই বিদেহী, বিচিত্র। সেয়েহে সন্তানসকলো বিচিত্র হয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। আমি আত্মাসকল হৈছো বিচিত্র পুনৰ ইয়াত চিত্র (শৰীৰ)ত আহো। এতিয়া পিতাই পুনৰ কয় – বিচিত্র হোৱা। নিজৰ স্বধৰ্মত টিকি থাকা। চিত্রৰ ধৰ্মত নিটিকিবা। বিচিত্রতাৰ ধৰ্মত টিকা। দেহ-অভিমানত নাহিবা। পিতাই কিমান বুজায় – ইয়াৰ বাবে স্মৰণৰ বহুত প্ৰয়োজন হয়। পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান, পবিত্ৰ হৈ যাবাগৈ। অপবিত্ৰতাত যোৱা বাবে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। পিতাৰ হোৱাৰ পাছত যদি কিবা ভুল হয় তেন্তে তাৰ বাবে গায়ন আছে – সৎগুৰুৰ নিন্দুকৈ উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। যদি তোমালোকে মোৰ মতত চলি পবিত্ৰ নোহোৱা তেতিয়া 100 গুণ দণ্ড ভোগ কৰিব লাগিব। বিবেক চলাব লাগে। যদি আমি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰো তেন্তে ইমান উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিম। পুৰুষাৰ্থৰ কাৰণে সময়ো দিয়ে। তোমালোকক কয় – প্ৰমাণ কি? তোমালোকে কোৱা, যিটো শৰীৰত আহে সেই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো মনুষ্য নহয় জানো। মনুষ্যৰ শৰীৰৰ নাম ৰাখে। শিৱবাবাতো মনুষ্যও নহয়, দেৱতাও নহয়। তেওঁক সৰ্বোত্তম আত্মা বুলি কোৱা হয়। তেওঁতো পতিত অথবা পাৱন নহয়, তেওঁ বুজায় – মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। পিতাইয়ে বহি বুজায় – তোমালোক সতোপ্ৰধান আছিল, এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈছা। পুনৰ সতোপ্ৰধান হ'বলৈ মোক স্মৰণ কৰা। এই দেৱতাসকলৰ কোৱালিফিকেচন (অৰ্হতা) চোৱা কেনেকুৱা আৰু তেওঁলোকৰ পৰা দয়া ভিক্ষা কৰোঁতাসকলকো চোৱা আচৰিত লাগে – আমি কি আছিলো! পুনৰ 84 জন্মত কিমান স্থলিত হৈ একেবাৰে অধঃপতিত হৈ গ'লো।

পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক দৈৱী কুলৰ আছিল। এতিয়া নিজৰ আচৰণ চোৱা এয়া (দেৱী-দেৱতা) হ'ব পাৰিমনে? এনেকুৱা নহয় যে সকলোৱে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বগৈ। তেনেহ'লেতো গোটেইখন ফুলৰ বাগিচা হৈ যাব। শিৱবাবাক কেৱল গোলাপ ফুলহে অৰ্পণ কৰিব লাগে, কিন্তু নহয়, অক ফুলো অৰ্পণ কৰে। পিতাৰ সন্তানসকল কোনোবা ফুলো হয়, কোনোবা অক ফুলো হয়। পাছ-ফেলতো হয়েই। নিজেও বুজে যে মইতো ৰজা হ'ব নোৱাৰিম। নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি নোতোলে। ধনৱান কেনেকৈ, কোন হ'ব সেয়াতো পিতাই জানে। আগলৈ তোমালোক সন্তানসকলেও বুজিবা যে অমুক পিতাৰ কেনেকুৱা সহায়কাৰী হয়। কল্পই-কল্পই যিয়ে যি কৰিছে সেয়াই কৰিব। এই ক্ষেত্ৰত হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। পিতাই পইন্টবোৰতো দিয়েই থাকে। এনেকৈ-এনেকৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু টেম্ফাৰো (স্থানান্তৰ) কৰিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কৰা। কিন্তু ঈশ্বৰক নাজানাই। ইমানেই বুজা যে উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। এনেকুৱা নহয় যে উচ্চকৈও উচ্চ নাম-ৰূপধাৰী হয়। তেওঁ হয়েই নিৰাকাৰ। পাছত উচ্চতকৈও উচ্চ সাকাৰ ইয়াতেই হয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মা দেৱতায়ৈ নমঃ, বিষ্ণু দেৱতায়ৈ নমঃ, তাৰ পাছত কয় শিৱ পৰমাত্মায়ৈ নমঃ। তেন্তে পৰমাত্মা ডাঙৰ নহ'ল জানো। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। মুখেৰে কয় – শিৱ পৰমাত্মায়ৈ নমঃ তেন্তে নিশ্চয় পৰমাত্মা এজন নহ'ল জানো। দেৱতাসকলক নমন কৰে। মনুষ্য লোকত মনুষ্যক মনুষ্য বুলিয়েই ক'ব। মনুষ্যক পৰমাত্মাই নমঃ বুলি কোৱা – এয়াতো একেবাৰে অস্তানতা। সকলোৰে বুদ্ধিত এইটো আছে যে ঈশ্বৰ হৈছে সৰ্বব্যাপি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে ভগৱানতো এজনেই, তেওঁকেই পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়। সকলোকে পাৱন কৰি তোলাতো ভগৱানৰে কাম। জগতৰ গুৰু কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। গুৰু পাৱন নহয় জানো। ইয়াতেতো সকলোৰে বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হয়। জ্ঞানক অমৃত বুলি কোৱা হয়। ভক্তিক অমৃত বুলি কোৱা নহয়। ভক্তি মাৰ্গত ভক্তিয়ে চলে। সকলো মনুষ্যই ভক্তি কৰি আছে। জ্ঞানৰ সাগৰ, জগতৰ গুৰু বুলি এজনকে কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা পিতা আহি কি কৰে। তত্ৰবিলাককো পবিত্ৰ কৰি তোলে। নাটকত তেওঁৰ ভূমিকা আছে। পিতা নিমিত্ত হয় সকলোৰে সংগতি দাতা হয়। এতিয়া এয়া কেনেকৈ বুজোৱা হ'ব। বহুতেতো আহে। উদ্ঘাটন কৰিবলৈ আহিলে তেতিয়া তাঁৰবাৰ্তা দিয়া হয় যে সমাগত বিনাশৰ আগতে বেহদৰ পিতাক জানি তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। এওঁ হ'ল আত্মিক পিতা। যিয়েই মনুষ্য মাত্ৰ আছে সকলোৱে ফাদাৰ (পিতা) বুলি কয়। ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা) হয় সেয়েহে নিশ্চয় ক্ৰিয়েচনে (ৰচনাই) উত্তৰাধিকাৰ পাব। বেহদৰ পিতাক কোনেও নাজানে। পিতাক পাহৰি যোৱা – এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বেহদৰ পিতা উচ্চতকৈও উচ্চ হয়, তেওঁ কোনো হদৰ উত্তৰাধিকাৰতো নিদিয়ৈ নহয় জানো। লৌকিক পিতা থকাৰ পাছতো বেহদৰ পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। সত্যযুগত তেওঁক কোনেও স্মৰণ নকৰে কিয়নো বেহদ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। এতিয়া তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা। আত্মাইহে স্মৰণ কৰে পাছত আত্মাসকলে নিজক আৰু নিজৰ পিতাক, ড্ৰামা (নাটক)ক পাহৰি যায়। মায়াৰ ছাঁয়া পৰি যায়। সতোপ্ৰধান বুদ্ধি পুনৰ তমোপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব। স্মৃতিলৈ আহে, নতুন সৃষ্টিত দেৱী-দেৱতাসকল সতোপ্ৰধান আছিল, এয়া কোনেও নাজানে। সৃষ্টিখনেই সতোপ্ৰধান গল্ডেন এজড (সোণালী যুগ) হৈ যায়। ইয়াকে কোৱা হয় নিউ ৱৰ্ল্ড (নতুন সৃষ্টি)। এয়া হ'ল আইৰণ এজড ৱৰ্ল্ড (লৌহ যুগৰ সৃষ্টি)। এই সকলো কথা পিতাহে আহি সন্তানসকলক বুজায়। কল্পই-কল্পই তোমালোকে যি উত্তৰাধিকাৰ লোৱা, পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি

সেয়াই পাবা। তোমালোকেও এতিয়া জানিছা – আমি এয়া আছিলো আকৌ এনেকৈ তললৈ আহি গ'লো। পিতাইহে কয় যে এনেকুৱা-এনেকুৱা হ'ব। কোনোৱে কয় – বহুত চেষ্টা কৰো কিন্তু স্মৃতি টিকি নাথাকে। এই ক্ষেত্ৰত পিতা অথবা শিক্ষকে কি কৰিব, কোনোবাই নপঢ়িলে তেতিয়া শিক্ষকে কি কৰিব। শিক্ষকে আশীৰ্বাদ কৰিলে তেতিয়া সকলোৱে পাছ হৈ যাব। পঢ়াৰ পাৰ্থক্যতো বহুত থাকে। এয়া হ'ল একেবাৰে নতুন পঢ়া। ইয়াত তোমালোকৰ ওচৰলৈ সাধাৰণতে দুখীয়া, দুখীসকলে আহিব, ধনৱান নাহিব। দুখী হয় তেতিয়া আহে। ধনৱানে ভাবে – আমিতো স্বৰ্গত বহি আছো। ভাগ্যত নাই, যাৰ ভাগ্যত আছে, তেওঁলোকৰ তৎক্ষণাত নিশ্চয় হৈ যায়। নিশ্চয়ৰ পৰা সংশয় হ'বলৈ দেৰী নালাগে। মায়াই তৎক্ষণাত পাহৰাই দিয়ে। সময়তো লাগেই নহয় জানো। এই ক্ষেত্ৰত বিবুদ্ধিত হোৱাৰ দৰকাৰ নাই। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিব লাগে। শ্ৰীমততো পাই থকা যায়। কিমান সহজ – পিতাই কয় কেৱল নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা।

তোমালোকে জানা যে এইখন হয়ই মৃত্যুলোক। সেয়া হ'ল অমৰলোক। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। ক্লাছত বিদ্যার্থীসকল ক্ৰমানুসৰি নবহৈ জানো। এইখনো হৈছে স্কুল। ব্ৰাহ্মণীক সোধা হয় – তোমাৰ ওচৰত ক্ৰমানুসৰি হচিয়াৰ সন্তান কোন? যিসকলে ভালকৈ পঢ়ে, তেওঁলোক সোঁফালে বহা উচিত। সোঁহাতৰ মহত্ব আছে নহয় জানো। পূজা আদিও সোঁহাতেৰে কৰা হয়। সন্তানসকলে খেয়াল কৰি থাকিব লাগে – সত্যযুগত কি হ'ব। সত্যযুগ স্মৃতিত আহিলে তেতিয়া সত্য বাবাও স্মৃতিলৈ আহিব। বাবাই আমাক সত্যযুগৰ মালিক কৰি তোলে। তাত এইটো নাজানে যে আমি এই বাদশ্বাহী কেনেকৈ পালো। সেইবাবে বাবাই কয় – এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো এই জ্ঞান নাই, পিতাই প্ৰতিটো কথা ভালদৰে বুজাই থাকে যিয়ে কল্পৰ আগতে বুজিছিল তেওঁলোকেই নিশ্চয় বুজিব। তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। পিতা পঢ়াবলৈকে আহে। এয়া হৈছে পঢ়া, ইয়াৰ বাবে বহুত বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই আত্মিক পঢ়া বহুত উচ্চ আৰু কঠিন, ইয়াত উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। নিজৰ কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) শুধৰাব লাগে।

(2) এতিয়া কোনো বেআইনী কাম কৰিব নালাগে। বিচিত্ৰ হৈ নিজৰ স্বধৰ্মত টিকিব লাগে আৰু বিচিত্ৰ পিতাৰ বিধিসম্মত মতত চলিব লাগে।

বৰদান: পৰমাত্মাৰ স্নেহত লীন হোৱা বা মিলনত মগ্ন হৈ যাওঁতা সঁচা স্নেহী হোৱা স্নেহৰ চিন হিচাপে গায়ন কৰা হয় - যে দুজন হৈও দুজন হ'ব নালাগে কিন্তু লগ হৈ এক হৈ যাওক, ইয়াকে সমাহিত হৈ যোৱা বুলি কয়। ভক্তসকলে এই স্নেহৰ স্থিতিক সমাহিত হোৱা বা লীন হোৱা বুলি কৈ দিছে। স্নেহত লীন হৈ যোৱা – এয়া হৈছে স্থিতি কিন্তু স্থিতিৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকে আত্মাৰ অস্থিতক চিৰদিনৰ বাবে সমাপ্ত হোৱা বুলি বুজি ল'লে। তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া আত্মিক প্ৰিয়তমৰ মিলনত মগ্ন হৈ যোৱা তেতিয়া সমান হৈ যোৱা।

স্লোগান: অন্তৰ্মুখী সেইজন যিয়ে ব্যৰ্থ সংকল্পৰ পৰা মনৰ মৌনতা অৱলম্বন কৰে।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!